

El dissetè relator de la Festa Major és el granollerí Donat Putx

[+](#) [1]

Donat Putx va néixer a Granollers el 1966 i es guanya la vida fent de periodista musical. Va aprendre l'ofici a l'emissora municipal de Ràdio Granollers i al desaparegut setmanari *Plaça Gran*. L'any 1988 va començar a publicar crítiques musicals al també difunt *Diari de Barcelona* i des de 1994 ho fa a *La Vanguardia*. Entremig, ha publicat articles a *Barcelona Metròpolis*, *Enderrock*, *Rockdelux* i a altres capçaleres especialitzades. Va ser cap de redacció de la revista *Folcentre* els anys 2002 i 2004, i director artístic del Festival Trobadors i Joglars del Vallès Oriental les edicions 2006 i 2007. Signa els textos del llibre *Barcelona en 50 cançons* (Planeta, 2014). L'any 2015 publica *Jaume Sisa, el comptador d'estrelles*, un llibre de converses amb el cantautor galàctic editat per Empúries. Actualment treballa en la biografia d'un altre músic català. Putx coneix bé les interioritats de Blancs i Blaus: ha estat jurat de la festa, circumstància que el converteix en un expert. Podrem llegir-ne les primeres impressions l'endemà del repte i seguir-lo amb fruïció els dies forts de Festa Major. Aquest any el relat tindrà, de ben segur, un toc musical.

Quan no escriu ni dorm, conversa amb el seu gat. O bé, passeja per la Festa Major amb l'encàrrec, no gens fàcil, de donar-ne una nova visió, la seva, personal i intransferible. Tenim ganes de descobrir-la!

El relat es publicarà a www.blancsiblaus.cat [2] els dies 28 d'agost, 2, 3 i 4 de setembre a partir de les 18 hores. També el trobareu els mateixos dies en suport paper a l'Ajuntament, a la Botiga de Festa Major i a l'Oficina de Turisme.

El Relat de la Festa Major 2017

Primer relat. Dilluns 28 d'agost

Què, has anat a dormir gaire tard? Si és que no, tindràs ocasió de fer-ho. Perquè resulta que això, la Festa Major de Blancs i Blaus, ja ha començat. Ens esperen uns quants dies de ritme intens –diürn i nocturn–, no condicionat per l'horari comercial. Un boom de vitalitat en aquesta ciutat on, la resta de l'any, tot plegat és tan endreçat de que vegades fa una mica de por –oi que m'entens? Va, aprofitem-ho, que quan arribi la tardor ho trobarem a faltar...

Dissabte: escalfant motors

Migdia bastant en punt. Calor d'espant, i gent que desafia el sol acabant de decorar escenaris i muntant barres. Això ja *rula*, i és sobretot gràcies a la inventiva, a la generositat, a la disciplina, i gairebé m'atreviria a dir que a la fe de la gent de les colles. En el fons del fons de l'*idem*, que guanyin els uns o els altres no és important. El veritable triomf és la pròpia festa, i el fet que –per una vegada– la cosa s'edifiqui des de baix. Bravo!

Quan mor la tarda d'aquest dissabte vaig a parar a la plaça de Catalunya, que té més forma d'i grega que no pas de plaça. Allà hi ha les Guapes Blanques, dones guarnides amb ulleres de sol, pintes i mantellines, pameles... i una sana bogeria. Col·loquen la placa de la nova plaça de les Guapes Blanques.

Fent una fila desordenada, conquereixen la carretera. Duen un gran altaveu amb rodes que no para d'escopir el Festa major de La Trinca, aquell tema que parla d'alegries i de matar capons. Les deixo a l'alçada del carrer Museu, estupendes elles.

Negra nit. Comença el Blaus de Copes a la plaça de l'Església catòlica. Hi han instal·lat un quadrilàter guarnit amb arcades que suggereixen, amb encert, l'interior del difunt As de Copes. Hi ha qui parla de *revival*, i ja és això, però en aquest tinglado també hi podem llegir una esperança: la de recuperar espais per a la música al centre de la ciutat –oi que em tornes a entendre? El personal atapeeix l'espai. El menú sonor: un grup una mica *vintage* –ja saps, *Rock around de clock*, *Jailhouse rock*...– i una sessió enllaunada amb rock de guitarres, electro-pop expansiu, hip-hop i la resta d'ingredients exigibles. Sí, això ja *rula*!

Diumenge: ara sí que sí

Conec un cantautor que diu que va néixer dues vegades, i no menteix del tot. M'explico. Resulta que va sortir de la panxa de sa mare una data concreta, però son pare –que era francament despistat– no el va inscriure al registre fins tres dies després. O sigui, que l'home té una data de naixement real i una altra d'oficial. Una mica com la Festa Major, que va arrancar el dissabte, però ha començat solemnement el diumenge amb el lluïment i el repte.

El lluïment implica una desfilada dels grups que donen sent a tot això. Que l'entrada i exhibició d'aquests grups a la Porxada es fa llarg? Cert. Entre els Pets Corsaris blancs de l'inici, i la diabòlica Gralla blava que ha reblat la tarda, han passat més de dues hores. Però potser és un preu que val la pena pagar, perquè ens ofereix un catàleg vivent de les complicitats que genera la festa. Un ventall d'estètiques i sensibilitats que, en matèria musical, s'ha il·lustrat ara amb gralles i ara amb electrònica. O amb Springsteen, o amb Vivaldi, o amb la Macarena --aghhhh! Medalla pels Blaucops i la seva paròdia policíaca: paraigües fent de fusells, i una hilarant jura de bandera blava amb un porró fent les funcions d'escut constitucional.

I arribem al moll de l'os, que és el repte... Uf, els reptes! Crec que, amb full de ruta i sostenibilitat, repte és una de les expressions més suades del llenguatge actual. Tot és un repte, avui dia. Començar Medicina o Enginyeria és un repte, i acabar també. Preparar-se per a una marató –o per mitja!– és un repte. El matrimoni és un repte, concursar a *Saber y ganar* és un repte.

Però aquí em tens, enganxat al repte. Un repte més interessant que els que he anomenat abans. Aquí la cosa va de desafiar el contrari amb provocació, exageració, creativitat i un punt ben lícit de xuleria. En aquest cas, eren els blancs els qui, com a guanyadors de l'edició de l'any passat, tiraven la primera pedregada. La casualitat ens ha jugat una mala passada, ja que totes dues colles s'han empescat una dramatització situada en un laboratori.

Les situacions representades tenien gràcia, és clar, però pel fet de compartir el leitmotiv científic ha faltat més contrast entre l'una i l'altra. Què hi farem. Deu ser cosa de les conjuncions astrals, que de vegades són una mica cabrones...

Sigui com sigui, tant els uns com els altres han fet valer els seus arguments, i també han tingut el bon gust de deixar anar alguna ironia política –suau, això sí. Els Blancs s'han encarat als seus oponents amb paraules esmolades. “Estem desesperats de no tenir un rival a la nostra altura. Deixeu d'esperar tanda, que ens estem avorrint!”, ha proclamat el cap de la colla pàl·lida. Els Blaus tampoc s'han mossegat la llengua, però el pinyol del seu discurs era d'ordre més intern, apel·lant a la cohesió i al sentiment de la colla. Tenen un bon lema: “Tu tries què vols guanyar, el veredict o la festa”.

Las espadas están en alto, que diria en Matías Prats...

Memòria verda

Sospito que per a molts granollerins el nostre model de Festa Major és una cosa tan evident com tenir electricitat i aigua corrent, o menjar Cheetos. Quan les coses formen part del paisatge quotidià ens sembla que han existit tota la vida. Però no. La Festa Major de Blancs i Blaus no surt dels arbres, com les pomes o els fuets, sinó d'uns joves que se la van treure del barret el 1983.

I tot pensant-hi, en el 83, em ve un record. Parlo dels Verds. No de cap grup ecologista, ni d'un club cannàbic, sinó de l'efímera tercera colla que va aparèixer aquell any fundacional. Sembla que la majoria eren de fora de Granollers. Una nit van irrompre de sobte a la Porxada amb una carrossa i un manifest força ocurrent. Tot plegat va ser una broma evanescent, però no puc deixar de preguntar-me què hauria passat, com hauria evolucionat la festa si aquella Colla Verda s'hagués consolidat. *Chi lo sa...*

Segon relat. Dissabte 2 de setembre

Lo primer és lo primer, tu, i toca rectificar. Endut per les inèrcies, aquest relator que haurien de cremar a la foguera va parlar, a la crònica anterior, d'un cap de colla blanc. I no, home! Enguany els pàl·lids han decidit no tenir cap de colla. Gestiona el cotarro de manera col·lectiva la seva Junta. Això sí, per torns rotatius, cada dia n'hi ha un o una de la Junta que s'ocupa de les relacions institucionals/públiques –internament, l'anomenen *el merdós*. Rectificació feta, doncs. *Mea culpa*, disculpin les molèsties, i anem a lo que anàvem...

La festa domèstica

En aquesta festa hi trobem, pel cap baix, dos trams ben diferenciats. El primer arriba fins el dimecres o, a tot estirar, el dijous. És el segment que s'estimen més la gent de les colles, perquè és quan s'oficien la majoria de *bolos* que acabaran marcant la petita o gran història de cada Festa Major. El Pregó del dijous –ha estat una gran idea confiar-lo a l'entitat Granollers Vol Acollir– marca un punt d'inflexió important, a partir del qual tot és diferent encara que en teoria sigui el mateix.

Ha estat interessant, aquesta Fase 1. Hi havia molts recorreguts possibles, però com que la cabra tira cap a on tira, jo m'he dedicat a explorar la programació musical. Començant per La Iaia i continuant per glòries locals com l'Albert Lax i els Denegro Partizan –ets gran, Carlos Pameda!–, i passant per l'electrònica guapa de l'ElectroPark –amb el valor afegit de la reactable–, per aterrar a l'esplèndid concert de la Barcelona Gipsy balkan Orchestra.

Entremig, dues coses en les quals val la pena aturar-se. Una, les actuacions del FIMAC. Com cantava el rei Peret, aquesta gent treballen *fino, fino, filipino*: són molt hàbils descobrint i obrint espais poc convencionals. Ho dic, sobretot, *bolaco* de soul i afluents de l'Alex Dee al terrat de la biblioteca de Can Pedrals. L'altra gran sorpresa musical d'aquests primers dies s'ha situat al corredor de Sant Cristòfol, seu d'una singular Blauiko Taverna. S'hi va fer un concert punk a càrrec d'un grup que, de tant punk que era, no tenia ni nom. Quin bon rotllo, nen! *Clàssics immortals* –*Mucha policía, poca diversión, Sarri, Sarri...*– i pogos del més bell efecte: bonic i sentimental.

Acabo el telegrama de la festa domèstica amb un acte fora de programa o, si ho prefereixes, clandestí. Parlo de la Gran Correguda, una petita gernació de tios i ties que desfilen en pilotes pel carrer. Quan els vaig veure, tenia al meu costat una mare amb una filla petita i una altra d'adolescent. La menuda es tapava els ulls, la joveneta reia incrèdula, i la pobre mare intentava no mirar l'escena...

El piset blanc

Passo el divendres amb els Blancs, una gent molt simpàtica que improvisa reunions logístiques a les terrasses dels bars, regades amb *orujo* d'herbes. La idea és que m'ensenyin el piset, per dir-ho d'alguna manera: que em passegin pels actes que han previst per aquesta jornada, un programa que d'entrada m'interessa perquè abasta diversos sectors d'edat. Passo pel Sopar Menut, una trobada de caràcter familiar que combina la teca amb

experiments científics, i on constato que a les taules hi ha pares/mares/nens amb uniforme blau. També trec el nas pel Guateque Reviblanc, promogut per gent més veterana. S'han empescat un espectacle de *playback* que desfila per allò que un cursi o un sociòleg en dirien memòria sentimental: el *La, la, la* de la Massiel i el *Waterloo* dels Abba, però també l'*Smoke on the water* dels Deep Purple, amb aquell *riff* que mai falla.

Acabo la nit entre imbècils, que és com s'anomenen a ells mateixos la gent que serveix a les barres. A la Porxada hi ha un grup de versions que canta el Despacito dels pebrots, tema que també ha sonat aquest migdia a l'Arrossada del parc. Em sembla que aquest Luis Fonsi no ens el traurem de sobre ni amb sabó... Trinxat, em retiro a una hora prudent, però la festa continua: no la parará ni la pluja de matinada.

Frikis i xops

El meu dia blanc ha tingut dos grans *hits*: l'estirada de corda i el correaigua –precedit pel Ball del Drac de Granollers, on s'ha fet homenatge a la memòria de Tomàs Valero i de les víctimes de la barbaritat jigadista del 17 d'agost. Són activitats, ja t'ho dic, que normalment no aniria a veure, i aquesta és justament la gràcia de tenir carnet de narrador: descobrir i apreciar sense prejudicis coses que no formen part del teu món.

Seguint la tònica habitual, l'estirada de corda infantil se l'han enduta els Blaus, mentre que la dels adults ha estat cosa dels Blancs per quinze any consecutiu. Duren poc, aquestes estirades: menys d'un minut, que d'alguna manera passa al ralenti, perquè pots apreciar cada instant i cada embat de la batalla. De tota manera, el que m'ha impactat més ha estat l'actitud d'una blanca a qui tenia per una persona tranquil·la. Animava els forçuts fora de sí, botant, cridant, amb la cara desencaixada. Quan s'ha acabat la competició, m'ha mirat i m'ha dit: "Ja sé que és una *frikada*, però és que em mola molt". Endavant les atxes, amiga!

La Porxada a la nit. Quatre plataformes elevades dibuixen un rectangle farcit de gent. Jo sóc al dalt d'una d'aquestes estructures, amb en Pere, la Paula i en Rubén. A baix, la gent reclama aigua, aigua, aigua, i quan les mànegues comencen a mullar-los es destapa la festa. També un diàleg a tres bandes entre el públic, els que ruixen, i els músics que desgranen el tema/mantra que va escriure per a l'ocasió el mestre Martí Ventura. Me'n vaig adonant a mesura que perdo la por: la comunicació és directa, irracional, però precisament per això és efectiva fins al punt d'establir-se una certa comunió entre les parts. De mica en mica, tots plegats entrem en un bonic deliri col·lectiu, en el qual elements com la llargària o el vano del *xorro* van marcant els compassos d'una simfonia salvatge. Quina bogeria més esplèndida, amics! Infinit agraïment als Blancs pel privilegi d'observar-la –i fins i tot de poder ruixar el personal– des d'aquesta posició tan especial. Si reuneixo prou valor, l'any que ve seré a plaça perquè em deixeu ben xop...

Tercer relat. Diumenge 3 de setembre

La Festa Major és plena de situacions que et criden l'atenció. Sé que no he descobert Amèrica ni Samalús, però m'ha fet gràcia veure tantes parelles *mixtes*: gent unida per l'amor o la hipoteca, però separada pel color de la samarreta. En el benentès que la meva observació no té cap valor estadístic, constato que en la majoria dels casos ell és blau i ella blanca. Moltes vegades, duen un cotxet amb el corresponent infant a dins.

“El nen és blau o blanc?”, pregunto a una d’aquestes parelles. “Ni una cosa ni una altra –em diuen–. De moment, cada dia li posem una samarreta de color diferent, i quan sigui més grandet ja decidirà”. O sigui, que a la llarga, un dels dos tindrà un disgust....

Més memòria

Aquests també són dies de caminar molt –tinc una aplicació compta-passes al mòbil que no se’n sap avenir– i conversar amb vells coneguts que la resta de l’any saludes pel carrer i prou, perquè representa que tots som gent ocupada. M’ha agradat compartir un cafè amb en Pepus Costa, pioner blanc, que m’ha parlat dels primers temps de la seva colla. Ja sabem que hi ha més blaus que blancs, però durant una bona colla d’anys –“potser quinze o vint”, em diu– el desequilibri era espectacular. Els pàl·lids van haver de fer la seva travessia del desert, un camí en el qual “vam passar-ho malament, tant per la manca de gent com a nivell econòmic”. Finalment, la colla va trobar una estratègia de creixement que el temps ha demostrat correcta, centrada entre d’altres aspectes en programar actes per a la canalla, un vector que no ha deixat de treballar a fons.

Un altre veterà, el blau Paco Cruz, recorda amb carinyo a la plaça Negra les batalles entre colles de primera hora: “Va ser molt divertit, i vam fer moltes animalades. El primer any, dies abans de començar la festa estàvem tots tan bojós que vam fer una guerra nocturna de galledes d’aigua. Bastant bèstia, per cert. No sé si van començar ells o nosaltres, però el cas és que quan va arribar el primer dia de Festa Major tots dos bàndols ja estàvem molt escalfats...”. “Sí –admet en un altre moment de la conversa– en algun moment en aquesta festa hi va haver massa competició, determinades persones que s’ho agafaven més seriosament del compte”. És veritat, però em fa l’efecte que en aquest aspecte podem estar tranquils, perquè actualment impera el *fair play*. Si fos d’una altra manera, l’invent no hauria quallat.

El piset blau

Aquest dissabte he visitat el piset dels blaus. Benhumorats i generosos, em duen al Pipa & Tast, territori de fumadors on em sento com al menjador de casa. Hi ha un erudit de la cosa. Es diu senyor Espàrrrech, i no sé si és vegetarià, però explica amb tot detall les subtilitats del vici, des dels tipus de pipes que hi ha, a les maneres de carregar-les, que són tot un món –es veu que hi ha la manera americana, l’europea i fins i tot l’holandesa. De fons, sona una *vinilada* que salta d’en Johnny Cash a en Quico Pi de la Serra, passant per l’*Orchestra Fireluche* i el *Forever young* de l’estimat Bob Dylan.

Anem a la Passada de Rajoles entre l’Europa i la Corona, que guanyaran els Blancs tant en la categoria infantil com en la d’adults. Intueixo que els Blaus llegeixen aquestes proves puntuables com un acte protocolari, ja que de fet no interpel·len gaire a la seva creativitat. S’entendria perfectament, però també és veritat que aquesta mena de proves propicien que participi activament a la festa no molta, sinó moltíssima gent que no està enquadrada a cap colla. Tot seguit, passem pel Blaus Sound System Festival dels Jamaican Blaus, que fan 10 anys. Aquí també fumen, encantats amb l’art dels DJs que punxen reggae amb els entranyables discos petits que corren a 45 rpm.

Com manen els cànons, la matinada ens sorprendrà a la Porxada, seu de la Nit Blava amenitzada per dos DJs. La colla, que enguany té el mercat com a fil conductor, han guarnit les barres amb uns tendals de parada molt cuquis. En un d’aquests tendals hi ha penjades

reproduccions d'un número del setmanari La Gralla de l'any 1921, cosa que m'emociona perquè els del meu gremi som gent sentimental. Abans del *desmadre* i el *subidón* que s'ha d'acabar a les cinc de la matinada, els promotors d'aquest Gran Mercat Picant han preparat una *performance* que dóna tot el protagonisme a l'Encantador, aquesta figura tan present a la festa d'enguany que, naturalment, ens convida a no comprar productes de marca blanca...

Sang nova i un clàssic 'undergorund'

La radiografia blava d'aquest dissabte ha passat, també, per l'activitat de grups nous com els Nakaitz, integrat per joves d'entre de 20 i 21 anys. Han debutat a la plaça Maluquer i Salvador amb jam-sessions, art tribal, i altres activitats. Els visito just abans de sopar. Actua el grup Kktuas Carmesí, format per gent de la mateixa colla, que desgrana un repertori amb espai per a Quimi Portet (el tema que l'astre de Vic va escriure per a la sèrie Draps bruts) i Ray Charles (*Hit the road Jack*), culminant la sessió amb el Birres dels Buhos. Part del públic s'ho mira ajagut als grans coixins que, fa unes hores, han fet el fet a La Siesta Mayor en una altra plaça de la ciutat. Per cert, d'on han tret el nom, aquests Nakaitz? "És una paraula basca que vol dir *desaliñado*", em diu un d'ells. Bona marca, nanos!

Un altre grup nou dels Blaus ha causat sensació. Són els Blaucops, que a mesura que avançava la festa, i observant la reacció positiva de la gent, han fet més actes dels que estaven previstos. Mentre a la Porxada es destapa l'eufòria del Correaigua, als morros de l'Església la pasma fa el seu cèlebre canvi de guàrdia. Dues garites, formació impecable, i un cerimonial paròdic que, com diu algú, és pur Monty Python. Monty Python a la blava, és clar, perquè entre altres novetats aquests policies dibuixen la "formació bacalao" i l'estupenda "formació porró". Tot a toc de trompeta: d'un trompeta que, en determinat moment, apunta la melodia... de Despacito --aghhhh!

Entre garites, observen el canvi de guàrdia dos frares de la comitiva de Sant Blau, un altre acte que no surt al programa imprès. És una clàssic underground de la festa. Aquest any tampoc faltaran les saetas al carrer Santa Elisabet, ni els casaments que oficia un anti-papa solemne, entre els quals la santa unió de dos blaucops ben barbuts.

Va, que ja ho tenim coll avall, això...

Quart relat. Dilluns 4 de setembre

El relator encara no havia esmentat el dispositiu contra les agressions sexistes que s'ha desplegat per primera vegada a la Festa Major d'enguany. Una de les persones que se'n cuida m'explica que han atès una quarantena de noies d'entre 16 i 30 anys, la majoria per casos no greus, però significatius. “No hem tingut notícia de cap violació, però això no significa que no n'hi hagi hagut”, matisa la meva interlocutora. Algunes dones han comunicat al Punt G situacions que han pogut resoldre prèviament –pel seu compte o amb l'ajut d'algú altre–, fet que ha contribuït a la necessària visualització del problema. També s'hi han acostat homes, ja sigui per referir algun fet denunciable que han vist, o per expressar suport a la iniciativa. Gran notícia, perquè aquesta batalla només la podem guanyar conjuntament homes i dones.

Xics amb botifarra

Diumenge en família. Dino a la Porxada amb els Xics. Magnífic menú tribal: mongetes del ganxet amb un bon raig d'oli, i una rotunda botifarra. El dia del Pregó vaig al·lucinar amb el gloriós *Pilar caminat* amb enxaneta al bacó dels castellers. Ho comento amb en Xavi Usarralde, el seu cap de colla, i encara flipo més quan m'explica que a Girona i a Tarragona hi ha gent que fa pilars caminats pujant escales de catedrals. WOW!

La Festa Major de Blaus i Blaus ha estat, entre d'altres coses, el nucli irradiador d'una sòlida escena de cultura tradicional/popular a la ciutat. Sense anar més lluny, la prehistòria dels Diablers de Granollers és de color blau, mentre que la d'aquests Xics que devoren botifarres entre columnes és pàl·lida. Els castellers locals tenen destacats a l'agenda amb retolador *fosforito* els dies de Festa Major. “És un punt important del calendari –m'explica l'Usarralde–, perquè ens marca l'inici de l'últim tram de la temporada, que sempre és el més decisiu”. La bona resposta de públic que tenen actes com l'assaig obert de la colla a la plaça de l'Església el divendres, o la Diada Castellera que han fet aquest diumenge, són punts forts de la gran connexió entre els Xics i la Festa Major. I que duri, tu.

Les rajoles i el balcó

Tram final. Seguint la comitiva de gent i elements festius que fa via cap al Palau Olímpic, observo rostres perjudicats entre el personal de les colles. S'acumula el cansament, la conseqüència de tantes hores de feina i qui sap si d'algun excés –segur que sí, no? El ritual indica que s'ha de fer el Concurs de Rajolers, una competició que, fins on he estat capaç d'esbrinar, no fan a cap altre lloc del món. I si la fan, segur que no la fan tan bé com aquí, amb aquests jutges del Col·legi d'Aparelladors que –estrictes ells– verifiquen que les rajoles, els cairons i els maons estiguin com toca. Poca broma.

Aguantant-se el riure, una regidora m'explica que un any va venir a veure el concurs un Conseller de Cultura de la Generalitat, i que l'home feia cara de no entendre res. En canvi, a Granollers aquest concurs es viu amb passió. N'hi ha prou amb observar la progressió de públic, que primer va deixar petit l'espai del Parc Torras i Villà, després el del Pavelló del Parquet, i ara ocupa generosament aquest *mamotreto* de ciment que ha estat seu de proves olímpiques, campionats mundials i exposicions d'Exponovias. Avui no és l'any amb més gent, però hi ha pel cap baix 4.000 persones, que ja són persones per a veure fabricar rajoles. El resultat final és favorable al rajoler blanc.

La Traca dels 1.000 Metres m'enganxa a l'interior de l'Ajuntament. El Jurat delibera a la Sala

de Plens, i a mitjanit sortirem de dubtes per partida doble: esbrinarem qui el forma, aquest Jurat, i quina colla s'endú la victòria. Ocupo el tedi de l'espera xerrant amb la gent de la casa que, aquests dies, ha tingut santa paciència amb els meus dubtes i preguntes, que sovint han estat pura *neura*. És just reflectir-ho: el personal públic implicat en aquest invent treballa amb entusiasme, més enllà d'allò que és estrictament contractual.

Va, que ja tenim *fumata*! La Sala de Govern que dóna accés al balcó consistorial es va omplint d'humans de tota mena i condició. Els inevitables polítics, la imprescindible gent de les entitats, els companys de VOTV que estan fent la transmissió en directe... i, naturalment, els representants de les dues colles que aspiren a una glòria potser efímera, però important. Des de la Porxada arriba una esplèndida remor de crits, gralles, timbals i diria que una trompeta.

Amb el micro a la mà i la veu desfermada, MC Callau destapa el misteri:

—BLAUS!!!!

Ovació de gala i parlament del cap de la colla guanyadora: “Serà perquè *Blaus no hace las cosas bien sino como le da la gana*, però això ha estat impressionant!”, exclama. En Xavier Guijarro deixarà de ser cap de colla després de tres anys, i potser per això se li trenca una mica la veu: “Hem guanyat la festa i hem guanyat el futur!”. La Duna Vilà, que és al balcó per part blanca, l'abraça. Quan li toca parlar, felicita els rivals amb elegància i *retranca*: “Blaus, felicitats! Heu fet una festa molt gran, però val a dir que portàveu tres anys preparant-la...”

Enorme. Aquesta festa no la para ni déu.

Piruleta i comiat

No, la festa no la para ni déu. Però tampoc ens hem de pensar que vivim al Planeta Piruleta i caure en el cofoisme, que és un esport molt practicat en aquesta Catalunya panxacontenta on ens ha tocar viure i pagar impostos. Amb tot, penso que de moment no hi ha perill. Entre Blancs i entre Blaus he trobat gent que, vivint la cosa des de dins amb grans dosis de treball i compromís, tenen una mirada crítica sobre la Festa Major i sobre aquesta ciutat tan i tan grisa. Reflexió d'una blanca que beu *carajillos*: “Tinc amics de fora que em pregunten com és que a Granollers no hi ha una Festa Major alternativa, i jo els explico que és perquè els alternatius estem a la Festa Major oficial”. Paraules d'un blau molt barbut: “Hem de generar un relat que vagi més enllà de la festa per la festa, interpel·lar la ciutat: no pensar tant en la Festa Major de l'any que ve, sinó en les estratègies de futur. Tenim àmbits per treballar, com per exemple la integració dels nostres conciutadans d'origen immigrant a la festa, un aspecte que fins ara ha tingut resultats discrets”.

That's all folks. Cansat i agraït, el relator s'esfuma. Ha estat un honor, un plaer i una passada. Ens veiem *por los bares*, i també l'1 d'Octubre: Salut i República!

// S'ha separat la Galeria d'imatges corresponent al uploader d'imatges propi del content type,
// dels "nodes reference" als continguts de "Galeria d'imatges" pre-existents. ?> // Uploader
d'imatges ?>

// "Nodes reference" a les Galeries d'imatges ?>

Documents adjunts

- [Relat 1 Donat Putx](#) ^[3]
- [Relat 2 Donat Putx](#) ^[4]
- [Relat 3 Donat Putx](#) ^[5]
- [Relat 4 Donat Putx](#) ^[6]

comunicacio@ajuntament.granollers.cat

URL d'origen:<https://www.granollers.cat/festamajor/el-disset%C3%A8-relator-de-la-festa-major-%C3%A9s-el-granoller%C3%AD-donat-puig>

Enllaços

- [1] https://www.granollers.cat/sites/default/files/pagina/2017/07/sin_titulo-1.jpg
- [2] <https://www.granollers.cat/relat>
- [3] https://www.granollers.cat/sites/default/files/pagina/2017/08/relat_1_donatputx.pdf
- [4] https://www.granollers.cat/sites/default/files/pagina/2017/09/relat_2.pdf
- [5] https://www.granollers.cat/sites/default/files/pagina/2017/09/relat_3.pdf
- [6] https://www.granollers.cat/sites/default/files/pagina/2017/09/relat_4.pdf